

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 89/2015-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. mája 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Jurajom Gavalcom, Advokátska kancelária, Teodora Tekela 23, Trnava, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 8 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tdo 4/2014 a jeho uznesením z 5. februára 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. júna 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 8 ods. 2 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tdo 4/2014 a jeho uznesením z 5. februára 2014.

Z obsahu saznosti a jej príloh vyplýva, že sazovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Piešťany (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 T 86/2010 z 2. júla 2012 uznan vinným zo spáchania prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), za čo mu bol podľa § 326 ods. 1 Trestného zákona a § 36 písm. j) a § 38 ods. 3 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody v trvaní 24 mesiacov, ktorý mu okresný súd podľa § 49 ods. 1 písm. a) a § 50 ods. 1 Trestného zákona podmienené odložil a určil skúšobnú dobu v trvaní jedného roka.

Proti rozsudku okresného súdu podal sazovateľ odvolanie, ktoré Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 6 To 108/2012-319 zo 17. januára 2013 ako nedôvodné zamietol.

Sazovateľ následne proti rozhodnutiu súdu druhého stupňa podal mimoriadny opravný prostriedok – dovolanie, ktoré najvyšší súd napadnutým uznesením sp. zn. 3 Tdo 4/2014 z 5. februára 2014 podľa § 382 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) odmietol, pretože nepovažoval dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku za splnené.

Sazovateľ je presvedčený, že najvyšší súd svojim postupom a oznaenm rozhodnutím porušil jeho základné práva zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj právo zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru, o odôvodnil takto:

«Skutok ustálený v trestnom konaní nie je správne právne kvalifikovaný, pretože nenaplna všetky zákonné znaky prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák...

Aby sťažovateľ ako obvinený mohol byť považovaný za verejného činiteľa, nepostačuje len zistenie, že v čase činu bol príslušníkom PZ SR, a že sa podieľal na plnení úloh spoločnosti a štátu, ale musí byť splnená aj podmienka, aby trestný čin bol spáchaný v súvislosti s jeho právomocou a zodpovednosťou...

Chápanie pojmu právomoci a zodpovednosti v súvislosti s poskytnutím informácie o umiestnení policajnej hliadky [REDAKOVANÉ] nebolo vyhodnotené správne.

Prvok právomoci a zodpovednosti musí v sebe zahrňovať vždy prvok moci a prvok rozhodovania následne vynútiteľného štátnou mocou.

Keďže v danej veci sťažovateľ nespáchal trestný čin v súvislosti s právomocou rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb a ani zodpovednosťou zaň, pričom takéto rozhodovanie neobsahuje v danej veci prvok moci a prvok rozhodovania, nemôže byť konanie sťažovateľa kvalifikované ako prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák.

Sťažovateľ v skutku uvedených súvislostiach nevykonával právomoc verejného činiteľa, a preto nebol verejným činiteľom, nekonal v takomto postavení.

K posudzovaniu právnych východísk možno odkázať na ustálenú súdnu prax NS SR, konkrétne napríklad na rozsudok č. k. 1 TdoV 14/2012 zo dňa 25. 4. 2013.

Najvyšší súd SR sa v napadnutom rozhodnutí vyhol posúdeniu tejto otázky a pojem „vykonáva svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu“ vysvetlil ústavne neakceptovateľným spôsobom tak, že ide o obchádzanie zákona o Policajnom zbore...

Takýto výklad zákona nemožno ani nazvať výkladom, preto sa sťažovateľ domnieva, že ide o prejav svojvôle pri rozhodovaní, rozhodovanie bez uvedenia akýchkoľvek právnych úvah a bez vysporiadania sa k konkrétnou obranou sťažovateľa k tejto otázke, hoci nie je zrejme bezvýznamná a obdobné veci sa v súdnej praxi riešia inak.»

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Konaním Najvyššieho súdu SR v trestnej veci sťažovateľa vedenej na tomto súde pod č. k. 3 Tdo 4/2014 v súvislosti s uznesením Najvyššieho súdu SR č. k. 3 Tdo 4/2014 zo dňa 5. 2. 2014, došlo k porušeniu ústavného práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu

ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a k porušeniu jeho ústavného práva na spravodlivé súdne konanie (aj porušenie čl. 8 ods. 2 a 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a najmä článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd...).

Uznesenie Najvyššieho súdu SR č. k. 3 Tdo 4/2014 zo dňa 5. 2. 2014 sa zrušuje.“

Zároveň sťažovateľ žiadal nahradiť mu trovy právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom v sume 340,89 €.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd

návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (v tomto prípade sťažnosti) podľa § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Predmetom sťažnosti je sťažovateľom namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu, základného práva na osobnú slobodu a práva na spravodlivé súdne konanie postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tdo 4/2014 a jeho uznesením z 5. februára 2014, ku ktorému malo dôjsť tým, že najvyšší súd nesprávne vyložil a aplikoval na vec sa vzťahujúce ustanovenia Trestného zákona, čo v konečnom dôsledku viedlo k odsúdeniu sťažovateľa za prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa avšak

pri absencii naplnenia všetkých zákonom vyžadovaných znakov označenej skutkovej podstaty.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 8 ods. 2 listiny nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak než z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len preto, že nie je schopný dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, a jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04). V súvislosti so svojím ústavným postavením ústavný súd vo svojej stabilizovanej judikatúre tiež zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (podobne II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Vzhľadom na to ústavný súd nie je zásadne oprávnený ani povinný preskúmať a posudzovať skutkové zistenia a právne názory všeobecných súdov, ktoré pri výklade a uplatňovaní iných než ústavných zákonov vytvorili

skutkový a právny základ ich rozhodnutí. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 20/03, IV. ÚS 252/04).

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

Ústavný súd ďalej zvyrazňuje, že súčasťou práva na spravodlivé konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uviedol: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad“ (napr. *Georgidias c. Grécko* z 29. 5. 1997, Recueil III/1997). Aj podľa judikatúry ústavného súdu odôvodnenie rozhodnutia

všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. III. ÚS 209/04, IV. ÚS 112/05).

Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom je možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Berúc na zreteľ uvedené hľadiská ústavný súd pristúpil k posúdeniu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tdo 4/2014 z 5. februára 2014, v odôvodnení ktorého vo vzťahu k námietkam uvedeným v sťažnosti dovolací súd uviedol tieto relevantné skutočnosti:

«... prvý dovolací dôvod obvineného sa týkal porušenia ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Tento dovolací dôvod je naplnený vtedy, keď rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Po preskúmaní veci dovolacím súdom, tento zistil, že skutková veta tak, ako bola ustálená nižšími súdmi, obsahuje všetky zákonné znaky trestného činu, z ktorého bol obvinený [REDAKOVANÉ] právoplatne uznaný za vinného a jeho konanie bolo správne právne posúdené v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva. Zistený skutkový stav bol

správne právne kvalifikovaný, pretože obvinený [REDAKOVANÉ] svojím konaním naplnil všetky obligatórne znaky skutkovej podstaty trestného činu zneužitia právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona.

Objektom tohto trestného činu je záujem štátu na riadnom výkone právomoci verejných činiteľov a na ochrane práv a povinností fyzických a právnických osôb. Na naplnenie tejto skutkovej podstaty sa vyžaduje, aby sa činu dopustil špeciálny subjekt, t. j. verejný činiteľ, a to jednou z troch taxatívne uvedených foriem konania. Z hľadiska zavinenia úmysle páchatela musí zahŕňať aj spôsobenie škody, alebo zadováženie či už sebe alebo inému neoprávneného majetkového prospechu. Neoprávneným prospechom môže byť aj neoprávnené zvýhodnenie inej osoby, ktorú páchatel v postavení verejného činiteľa v rozpore so svojimi povinnosťami informuje o pripravovanej policajnej akcii, zameranej na odhalenie trestnej činnosti, v úmysle umožniť tejto osobe sa vyhnúť prípadnej zodpovednosti za protiprávne konanie. O to skôr, že v prípade [REDAKOVANÉ] išlo o osobu uvedenú v zozname polície tzv. „záujmových osôb“.

Všeobecnými podmienkami uznania osoby za verejného činiteľa na účely trestného zákona sú:

- a) konkrétne postavenie, povolanie, služobný pomer alebo určitá funkcia osoby,
- b) podieľanie sa na plnení úloh spoločnosti a štátu,
- c) používanie zverenej právomoci danej v rámci zodpovednosti za plnenie týchto úloh.

Pre trestnú zodpovednosť a ochranu verejného činiteľa sa vyžaduje, aby trestný čin bol spáchaný v súvislosti s jeho právomocou a zodpovednosťou.

Pri zisťovaní obsahu pojmu „právomoc“ je potrebné vo všeobecnosti vychádzať z osobitných všeobecne záväzných právnych predpisov upravujúcich pôsobnosť, oprávnenia a povinnosti toho – ktorého subjektu v postavení verejného činiteľa.

Oprávnenia a povinnosti verejných činiteľov priznávajú a stanovujú osobitné zákony, na tom ktorom úseku verejnej správy. Ide predovšetkým o procesné normy – Trestný poriadok, Občiansky súdny poriadok, Správny zákon, ďalej sú to zákony stanovujúce postavenie a úlohy ozbrojených zborov a mestskej polície (konkrétne zákon o Policajnom zbore č. 171/1993 Z. z.)

Pojem „vykonáva svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu“ treba vykladať tak, že ide o obchádzanie už uvedeného zákona.

Je nepochybné, že obvinený [REDAKOVANÉ] dňa 29. mája 2009 konal ako verejný činiteľ a spáchal trestný čin v súvislosti s jeho právomocou a zodpovednosťou. V uvedenom prípade mali príslušní policajti na základe rozkazu riaditeľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Trnave č. 56/2007 a rozkazu riaditeľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Trnava č. 34/2007 vykonávať opatrenia na zamedzenie závažného protiprávneho konania osôb, teda vykonávali svoju právomoc v súlade s úlohami, ktoré má Policajný zbor plniť podľa zák. č. 171/1993 Z. z. Všetky zúčastnené hliadky vrátane hliadky č. 4 v zložení [REDAKOVANÉ] dostali písomnú inštrukciú spolu so zoznamom záujmových osôb, medzi ktorými bola aj osoba [REDAKOVANÉ]. Hliadky mali pokyn, že v prípade, ak by boli svedkami páchania trestnej činnosti alebo protiprávneho konania, majú zasiahnuť. Obvinený [REDAKOVANÉ] o policajnej akcii telefonicky informoval [REDAKOVANÉ], čím mu umožnil vyhnúť sa policajnej kontrole príslušníkmi Policajného zboru.

K námietke obvineného, že postup polície bol nezákonný a služobný zákrok bol vykonaný protiprávne, dovolací súd uvádza, že Policajný zbor podľa § 2 ods. 1 písm. b), ods. 3 zák. č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v rámci svojich úloh okrem iných odhaľuje trestné činy a zisťuje ich páchatelov, plní úlohy na úseku prevencie v rozsahu pôsobnosti ustanovenej zákonom, preto postup polície bol zákonný. V posudzovanej veci boli všetky dôkazy vykonané spôsobom, ktorý zodpovedá zákonu a v tomto smere postupu súdov ani orgánom činných v trestnom konaní niet čo vyčítať.»

Po oboznámení sa s obsahom odôvodnenia napadnutého rozhodnutia ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval v súlade s ústavnoprávnymi princípmi. Jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Najvyšší súd vo svojom uznesení primerane okolnostiam veci vyčerpávajúcim spôsobom reflektoval na sťažovateľom vznesené tvrdenia, ktoré mohol podrobiť dovolaciemu prieskumu, pričom svoje úvahy zdôvodnil v podrobnej argumentácii.

Ako z citovanej časti napadnutého rozhodnutia vyplýva, najvyšší súd sa splneniu obligatórnych znakov skutkovej podstaty prečinu, za ktorý bol sťažovateľ stíhaný a odsúdený, v dostatočnej miere venoval. Jednotlivé znaky primeraným spôsobom definoval a premietol ich na situáciu sťažovateľa. Vysvetlil zmysel jednotlivých ťažiskových zákonných pojmov, ktoré boli vo veci sťažovateľa rozhodujúcimi, a spôsob, akým na tieto bolo potrebné v danej veci nazeráť. Vychádzal pritom zo skutkových zistení jednoznačne preukázaných v trestnom konaní a zodpovedajúcich právnych noriem (Trestný zákon a zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov). Výsledkom preskúmania trestnej veci sťažovateľa bol záver najvyššieho súdu, že skutková veta, tak ako bola súdmi nižších stupňov ustálená, obsahovala všetky zákonné znaky prečinu, z ktorého bol sťažovateľ uznaný vinným, a teda zistený skutkový stav bol správne právne kvalifikovaný.

Najvyšší súd tak zohľadňujúc účinnú právnu úpravu vylúčil možnosť subsumovania argumentácie sťažovateľa pod namietaný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, pritom konštatovanie o nesplnení dôvodov dovolania sťažovateľa bolo založené na racionálnom, podrobnom, a teda ústavne konformnom výklade relevantnej právnej úpravy, ktorý nepopiera jej účel a podstatu a na základe ktorého bol ustálený dôvod na odmietnutie dovolania.

Odôvodnenie namietaného uznesenia najvyššieho súdu tak predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok, pretože sa opiera o náležité vysvetlenie právnej úvahy a vyčerpávajúcu odpoveď poskytnutú sťažovateľovi zo strany najvyššieho súdu, na ktorej tento postavil svoje rozhodnutie.

V súvislosti so sťažovateľovým prejavom nespokojnosti s napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania

a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05). Taktiež podľa už mnohonásobne judikovaného názoru ústavného súdu základné právo zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy (rovnako podľa čl. 36 ods. 1 listiny) a právo zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôžu byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy vo svojich záveroch nestotožnia s požiadavkami účastníka konania.

Ústavný súd uzatvára, že právne závery najvyššieho súdu uvedené v napadnutom uznesení nie je možné považovať za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené a nenachádza ani žiadnu príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a sťažovateľom namietaným porušením označeného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 8 ods. 2 listiny najvyšším súdom vychádzal ústavný súd z obsahu uvedeného základného práva, ktoré garantuje stíhanie a pozbavenie osobnej slobody len z dôvodov a spôsobom ustanoveným zákonom. V danom prípade sťažovateľ bol odsúdený na základe rozsudku okresného súdu sp. zn. 1 T 86/2010 z 2. júla 2012 v spojení s uznesením krajského súdu

. k. 6 To 108/2012-319 zo 17. januára 2013, ktorým bol uznaný vinným z prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Uvedený rozsudok súdu prvého stupňa nebol zrušený ani v konaní o dovolaní napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu, ktoré aj ústavný súd vyhodnotil ako ústavne akceptovateľné, preto nemožno dospieť ani k záveru, že by sťažovateľ nebol stíhaný (v procese predchádzajúcom ústavne prijateľným rozhodnutiam) v súlade so zákonom, a teda nedošlo ani k porušeniu základného práva sťažovateľa zaručeného v čl. 8 ods. 2 listiny.

Vzhľadom na nedostatok príčinnej súvislosti medzi označenými základnými právami zaručenými čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 listiny a právom zaručeným čl. 6 ods. 1 dohovoru a napadnutým uznesením najvyššieho súdu považoval ústavný súd sťažnosť za zjavne neopodstatnenú, na základe čoho ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

Pretože sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalšej požiadavke sťažovateľa (zrušiť napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu) sa vzhľadom na znenie ustanovenia čl. 127 ods. 2 ústavy (podmienka vyhovenia sťažnosti) stalo bezpredmetným.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. mája 2015